

РЕШЕНИЕ

№ 20

Гр. София, 08 февруари 2019 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение в публичното заседание на двадесет и девети януари през две хиляди и деветнадесета година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
ЧЛЕНОВЕ: МАЯ ЦОНЕВА
МИЛЕНА ПАНЕВА

С участието на секретаря Н. Пелова и в присъствието на прокурора Т. К. като разгледа докладваното от съдия Цонева наказателно дело № 1024/2018 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по касационен протест и по касационни жалби на адв. И. Н. – защитник на подс. Д. И. Г., и адв. В. М. – защитник на подс. В. Щ. И., против решение № 20/18. 06. 2018 год., постановено по в. н. о. х. д. № 292/2016 год. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд (АСНС).

Подалият протеста прокурор възразява единствено срещу размера на наказанието, наложено на подс. Д. Г. от въззивната инстанция. В подкрепа на тезата за явната му несправедливост изтъква, че съдът не е съобразил обществената опасност и моралната укоримост на конкретното деяние и степента на обществена опасност на дееца, с оглед на което настоява за отмяна на решението в частта му, отнасяща се до наказанието на подс. Г. и за връщане на делото за ново разглеждане с указания същият да бъде осъден на две години и десет месеца лишаване от свобода.

С жалбата на адв. Н. са релевирани касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК. Твърди се, че на досъдебното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като разпитите пред съдия в тази фаза на наказателния процес са били провеждани в сградата на ОД на МВР – Бургас, а част от действията по разследването са извършени от разследващ полицай, който е бил страна в съдебен спор с подс. Г.. Изразява се несъгласие и с доказателствения анализ на въззивната инстанция и се поддържа, че въззивното решение се основава единствено на уличаващите обяснения на подс. И. и на заявеното от свид. З. в качеството му на обвиняем, като същевременно съдът е интерпретирал превратно доказателствата за наличие на трудови и наемни правоотношения между подс. Г. и останалите подсъдими и въз основа на тях е направил необосновани изводи за наличие на престъпна група, ръководена от Г.. Направено е искане за отмяна на присъдата и за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на АСНС. В допълненията към жалбата се изтъква още,

че първата инстанция не е приобщила към доказателствената съвкупност обясненията на подс. Г. пред друг състав на съда и по този начин е демонстрирала пристрастие, а въззивният съд не е съзрял и отстранил този пропуск; че неправилно са ценени като достоверни обясненията, дадени от свид. З. в качеството му на обвиняем в досъдебната фаза, вместо показанията му като свидетел, тъй като първите представляват оговор, а вторите имат по-голяма доказателствена сила; че не са обсъдени обясненията на подс. И. пред друг състав на съда; че за част от приетите за установени факти съдебният акт почива на предположения; че не е съобразено, че при внасяне на делото с обвинителен акт в Специализирания наказателен съд (СНС) обхватът на обвинението срещу подс. В. И. е стеснен и не се поддържа такова срещу него за престъпление по чл. 155 от НК с пострададал Е. С., а при изследване на правно значимите обстоятелства по това обвинение съставът на Бургаския окръжен съд не е проявил дължимата процесуална активност и при наличието на две противоречиви графически експертизи не е допуснал изслушване на арбитражна такава.

В жалбата на адв. М. са релевирани всички касационни основания, но в действителност са изложени доводи само за тези по чл. 348, ал. 1, т. 2 и 3 от НПК. В подкрепа на тезата за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила се изтъква, че решението е вътрешно противоречиво, тъй като възприетата от съда фактология касае наличието на организирана престъпна група от четири лица, а подс. И. е оправдан за участието си в групата. Явната несправедливост на наказанието е обоснована с продължителността на наказателното производство. Наред с това са изложени и доводи за необоснованост на въззивния съдебен акт. Направено е искане за отмяна на въззивното решение и за оправдаване на подсъдимия, а като алтернатива – за намаляване на наказанието.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът на подс. Г. поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Подс. Г. се солидаризира с аргументите на адв. М. и моли съда да върне делото за ново разглеждане.

Защитникът на подс. В. И. поддържа жалбата по изложените в нея доводи. Наред с това изразява и несъгласието си с аналитичната дейност на въззивната инстанция както досежно наличието на организирана престъпна група с участието на подзащитния му, така и касателно извършването на престъпление по чл. 159а от НК.

Подс. В. И. не изразява лично становището си по законосъобразността на въззивния съдебен акт и по основателността на жалбата.

Представителят на Върховна касационна прокуратура дава заключение, че и двете касационни жалби са неоснователни и пледира решението на АСНС да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, в пределите на касационната проверка по чл. 347, ал. 1 от НПК, съобрази следното:

С присъда от 21. 07. 2016 год., постановена по н. о. х. д. № 1411/2014 год., Специализираният наказателен съд е признал подс. Д. И. Г. за виновен в това, че от неустановена дата от началото на м. октомври 2008 год. до 03. 02. 2009 год. ръководил в [населено място] организирана престъпна група с участници В. Щ. И., И. Б. З. и В. Д. Е., поради което и на основание чл. 321, ал. 1 и чл. 54 от НК го е

осъдил на три години лишаване от свобода при първоначален строг режим на изтърпяване в затвор или затворническо общежитие от закрит тип.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК съдът е привел в изпълнение наказанието в размер на три години лишаване от свобода, наложено с определение за одобряване на споразумение по н. о. х. д. № 820/2007 год. на Бургаския районен съд.

Съдът е зачел предварителното задържане на подс. Г. от 03. 02. 2009 год. до 20. 03. 2009 год.

Със същата присъда подс. В. Щ. И. е признат за виновен в това, че на неустановена дата през м. октомври 2008 г. в [населено място] е набрал отделно лице – М. М. Б. с цел да бъде използвано за развратни действия, поради което и на основание чл. 159а, ал. 1, пр. 1 от НК (ред., ДВ, бр. 92/2002 г.) вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 вр. чл. 2 от НК е осъден на една година и шест месеца лишаване от свобода, както и на глоба в размер на 2 000 лева, като е оправдан по обвинението по чл. 159г, пр. 2 от НК – деянието да е извършено в изпълнение на решение на организирана престъпна група.

На основание чл. 66 от НК изтърпяването на наказанието лишаване от свобода е отложено за срок от три години от влизане на присъдата в сила.

Съдът е признал подс. В. Д. Е. за виновен в това, че на неустановена дата през м. октомври 2008 г. в [населено място] е набрал и на 03. 02. 2009 год. е транспортирал отделно лице – Я. Г. М., с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, поради което и на основание чл. 159а, ал. 1, пр. 1 от НК (ред., ДВ, бр. 92/2002 г.) вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 вр. чл. 2 от НК го е осъдил на една година и седем месеца лишаване от свобода, както и на глоба в размер на 2 000 лева, като го е оправдал по обвинението по чл. 159в, пр. 2 от НК – деянието да е извършено в изпълнение решението на организирана престъпна група.

Съдът е зачел предварителното задържане на подс. Е. за времето от 03. 02. 2009 год. до 20. 03. 2009 год. и е определил първоначален строг режим на изтърпяване на наказанието в затвор или затворническо общежитие от закрит тип.

Съдът е възложил на подсъдимите направените по делото разноси.

Първоинстанционният съдебен акт е проверен от АСНС по жалби на тримата подсъдими. С решение № 20/18. 06. 2018 год., постановено по в. н. о. х. д. № 292/2016 год. присъдата е изменена, като подс. Е. е оправдан по обвинението за набиране на лице за развратни действия и наложеното му наказание е намалено от една година и седем месеца на десет месеца лишаване от свобода. Въззивната инстанция е намалила и наказанията на останалите подсъдими както следва: на подс. Г. – от три години на две години лишаване от свобода и на подс. И. – от една година и шест месеца на десет месеца лишаване от свобода. Присъдата е отменена в частта, с която е определен типът затворническо заведение, в подсъдимите Г. и Е. да изтърпят наложените им наказания. В останалата част проверяваният съдебен акт е потвърден.

По жалбата на защитника на подс. Г.:

Касационната жалба е основателна, макар и не по всички съображения, изложени в нея.

На първо място, несподеляем е доводът за заинтересованост на

разследващия полицаи З. П. поради това, че е страна в съдебен спор с подс. Г.. Подобно възражение е правено пред предходните съдебни инстанции и те неизменно са го отхвърляли, а след проследяване хронологията на действията по разследването, извършени от този разследващ орган, настоящият съдебен състав няма основание да не се съгласи с констатациите им, още повече че не са представени доказателства за съществуването на съдебен спор между подс. Г. и посоченото в жалбата лице. От материалите по делото е видно, че наказателното производство е било образувано на 27. 10. 2008 год. с постановление на прокурор от Окръжна прокуратура – Бургас срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 321 от НК. Вярно е, че първоначалните процесуални действия са извършени от З. П., но впоследствие на 15. 01. 2009 год. делото е възложено на друг разследващ орган. Единствените действия по разследването, извършени от П. в този тримесечен период са три разпита на свидетели – на С. А. и на двама свидетели с тайна самоличност. В този интервал от време не били предприети каквито и да било конкретни действия, насочени срещу Д. Г.. Липсват и данни, изводими от материалите по делото, П. да е мотивирал посочените свидетели да депозират тенденциозни показания във вреда на този подсъдим. Същинската процесуална дейност по доказване престъпната деятелност на подсъдимите, в това число и на Г., е започнала след 15. 01. 2009 год., т. е. след отстраняване на полицаи З. П.. Привличането на касатора и останалите участници в групата в качеството на обвиняеми е извършено едва на 04. 02. 2009 год. Ето защо не може разумно да се поддържа, че е налице необходимост от връщане на делото в подготвителната фаза на наказателния процес (с каквито правомощия ВКС не разполага) или от изключване показанията на тези свидетели от доказателствената съвкупност (заявеното от свидетел с тайна самоличност № 1 поначало остава извън нея, доколкото същият не е бил осигурен от прокуратурата и в съдебната фаза негов разпит не е бил проведен).

Неоснователни са и аргументите на касатора, отнасящи се до част от разпитите на свидетели, проведени по реда на чл. 223 от НПК. Обстоятелството, че някои от тях не са извършени в сградата на съда само по себе си не дава основание за извод, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, водещо до недопустимост на прочитането им по реда на чл. 281 от НПК, доколкото процесуалният закон поначало дава такава възможност и липсват доказателства за оказано въздействие върху съдията от административния му ръководител, от прокурора, от разследващия орган или от трето лице за осъществяване на разпита извън съдебната зала. Извършването на разпита от разследващия орган, а не от съдията, участвал в това действие по разследването, също не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила. Това следва на първо място от смисловото и граматическото тълкуване на разпоредбата на чл. 223 от НПК. Законодателят е предвидил, че разпитът се извършва пред съдия, а не от съдия. Употребеният от него предлог обосновава извод, че активният участник в процесуалното действие, онзи, който извършва същото, е разследващият орган. Освен това в коментираната разпоредба изрично се сочи, че съдията не разполага с делото. Поради това той не води и не контролира разпита в съдържателната му част (така и Р. № 214/2009 год. по н. д. № 189/2009 год. на II н. о.). Контролът е само по отношение законосъобразното му провеждане и спазване правилата на НПК за това.

Несъстоятелно е възражението, основаващо се на частичното прекратяване на наказателното производство срещу подс. В. И. за престъпление по чл. 155 от НК с пострададал Е. С.. На първо място следва да се припомни, че контролът на касационната инстанция в настоящото производство обхваща законосъобразността и справедливостта на постановления от АСНС въззивен съдебен акт. Извън обхвата на проверката остава процесуалната дейност на Бургаския окръжен съд по н. о. х. д. № 188/2011 год., съдебното производство по което е било прекратено, а делото – изпратено на Специализираната прокуратура. Ето защо е без всякакво правно значение дали решаващият състав по това дело е изпълнил задълженията си, произтичащи от чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 2 от НПК. Дори и да е налице такова неизпълнение, то няма за последица удовлетворяване претенцията на защитата за оправдаване на подс. Г. (това би било възможно само ако приетите то АСНС факти не очертават състав на престъпление, какъвто не е настоящият случай), нито може да обоснове отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане. Освен това, тъй като фактологията по това обвинение притежава относителна самостоятелност поне що се отнася до време, място, начин на извършване на деянието и пострадалото от него лице, обстоятелството, че наказателното производство по него е прекратено, не представлява доказателство за съществуването или несъществуването на престъпна група с ръководител подс. Г., а контролираната инстанция не може да бъде упреквана, че не го е коментирала при анализа на доказателствената съвкупност. Не съществуват и обективни данни, извън твърденията на защитата, че прекратяването на наказателното производство срещу подс. И. по това обвинение е своеобразен бонус за възприетата от него процесуална позиция на досъдебното производство и за депозираните от него обяснения, уличаващи подс. Г.. Тезата на касатора не може да бъде възприета най-малкото, защото наказателното производство срещу подс. И. е прекратено за част, а не за всички обвинения, и то при положение, че пред състава на Бургаския окръжен съд той е отрекъл истинността на обясненията, дадени по реда на чл. 222 от НПК.

Не се основава на материалите по делото и твърдението, че са игнорирани обясненията на подс. И., дадени пред състав на Бургаския окръжен съд, доколкото на стр. 28 от проверявания съдебен акт АСНС е споделил изводите на първостепенния специализиран съд за недостоверност на заявеното от подсъдимия в съдебната фаза на процеса.

Различно е положението с възраженията на защитата, отнасящи се до прочетените на основание чл. 281, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1 от НПК обяснения на свид. И. З., които доводи не са съвсем лишени от резон. В тази връзка се налага уточнението, че не може да бъде възприета тезата на адв. М. за по-голяма доказателствена стойност на заявеното от З. в качеството му на свидетел. Подобен подход не държи сметка за забраната на чл. 14 от НПК на доказателствата и средствата за тяхното осъществяване да се придава някаква предварително установена, формална доказателствена сила. Няма и как да бъдат дадени указания на въззивния съд кои от доказателствените източници да цени като достоверни и убедителни – това би означавало касационната инстанция да подмени вътрешното му убеждение. В същото време разсъжденията на АСНС, а и на първостепенния съд преди него, са ограничени единствено до това дали е била осигурена възможност на останалите обвиняеми и техните защитници да присъстват по време

на разпита на З. пред съдия и в тази насока са изложени убедителни съображения. Въпросът за допустимостта на приобщаването на тези обяснения към доказателствената съвкупност има още един аспект и той не е намерил отговор от инстанциите по фактите. Той е свързан с основанието за прочитането им – поради наличието на съществени противоречия между тях и показанията на З. в хода на съдебното следствие, като се има предвид различното процесуално положение на обвиняемия и подсъдимия и наличието или не на произтичащо от това процесуално положение задължение за истинност на направените изявления по време на разпита.

Основателен е и доводът, че долу стоящите инстанции не са изпълнили задължението си за разкриване на обективната истина. Непосредствено преди приключване на съдебното следствие пред първостепенния съд всички подсъдими са заявили, че ще се възползват от правото си да откажат да дават обяснения. Това обстоятелство е мотивирало решаващия съдебен състав да приобщи заявеното от двамата от тях – В. И. и В. Е. на досъдебното производство и пред друг състав на съда по реда на чл. 279 от НПК. Извън вниманието на СНС е останало обаче обстоятелството, че в съдебно заседание, проведено на 14. 07. 2011 год. по н. о. х. д. № 188/2011 год., освен И. и Е. обяснения е депозирал и подс. Г., поради което това доказателствено средство не е било приобщено към доказателствената съвкупност. Пропускът му не е бил съзрян от въззивната инстанция и поради това тези обяснения не са били предмет на обсъждане и анализ в съдебния ѝ акт. По този начин съдилищата по фактите са се лишили от възможността да ползват важен източник на доказателства, като освен това е било накърнено правото на защита на този подсъдим, доколкото в коментираните обяснения пред друг състав на съда той е отрекъл съпричастността си към престъпната група. Обстоятелството, че защитникът на Г. не е направил искане за прочитането им, не санира допуснатото процесуално нарушение предвид задълженията на долу стоящите инстанции, произтичащи от разпоредбите на чл. 13 и чл. 107, ал. 2 от НПК. Това налага да бъде отменен въззивният съдебен акт в частта, отнасяща се до дейността на подс. Г.. Във връзка с инстанцията, на която следва да бъде върнато делото за ново разглеждане, е необходимо изрично да се посочи, че сам по себе си констатираният пропуск не дава основание за извод, че първостепенният съд е демонстрирал по този начин предубеденост към подс. Г.. Нито цялостната му дейност по провеждане на съдебните заседания и по събиране и проверка на доказателствата, нито съдържанието на мотивите към постановената присъда насочват към предварително формирано становище за виновността на този подсъдим. Ето защо делото следва да бъде върнато на АСНС, който в качеството му на втора по ред първа инстанция може да отстрани допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила.

Що се отнася до протеста на прокурора, с оглед този изход на делото доводите за явна несправедливост на наказанието не следва да бъдат обсъждани от касационната инстанция, а въпросът за вида и размера му следва да бъде решен от въззивния съд в случай, че след отстраняване на процесуалните нарушения и анализ на доказателствената съвкупност достигне до извод за участие на подс. Г. в инкриминираното деяние.

По жалбата на защитника на подс. И.:

Касационната жалба е неоснователна.

На първо място, тъй като съществена част от аргументацията на защитата касае аналитичната дейност на АСНС досежно обвинението за престъпление по чл. 321 от НК, следва да се припомни, че предмет на касационна проверка по настоящото дело, поне що се отнася до подс. В. И., е признаването му за виновен в извършването на престъпление по чл. 159а, ал. 1, пр. 1 от НК с пострададал М. Б.. По отношение участието на подс. И. в организирана престъпна група с ръководител подс. Г. и участници осъденият В. Е. и свид. И. З. е налице влязло в сила определение от 19. 12. 2009 год. по н. о. х. д. № 314/2009 год по описа на Окръжен съд Бургас за одобряване на споразумение между Бургаска окръжна прокуратура и защитника на подсъдимия, с което на И. е наложено наказание една година и осем месеца лишаване от свобода при първоначален общ режим на изтърпяване. Проверката за наличие на достатъчно доказателства в подкрепа на това обвинение е била задължение съдебния състав, одобряващ споразумението, а изводите му, че то не противоречи на материалния и процесуалния закон, подлежат на контрол единствено по реда на глава тридесет и трета от НПК. Ето защо на тези възражения касационната инстанция не дължи отговор. Такъв следва да бъде даден само на доводите, свързани с обвинението по чл. 159а от НК.

Внимателният прочит на материалите по делото не дава основание за упрек към аналитичната дейност на съдилищата по фактите досежно този пункт на обвинението. Обстоятелството, че не са кредитирани обясненията на подс. И. пред друг състав на първостепенния съд, не дава основание да бъде споделен доводът на защитата, че фактическите констатации в съдебния акт са произволни и почиващи на недопустими предположения. Изводите, че през м. октомври 2008 год. свид. М. Б. започнала да се занимава с проституция, съгласявайки се с условията на подс. И. относно цената на предоставяните сексуални услуги и сумата, която следва да му отчислява за всяка от тях, са основани на други доказателствени източници, събрани и проверени по надлежния процесуален ред. Сред тях безспорно най-съществено значение имат показанията на самата пострададала, депозирани по реда на чл. 223 от НПК на досъдебното производство. Същите са били интерпретирани съобразно действителното им съдържание без да им се придава смисъл и значение каквито те не притежават. Извън вниманието на контролираната инстанция не е останала промяната, настъпила в твърденията на свидетелката в различните фази на наказателния процес. Това е наложило внимателното им съпоставяне след което АСНС се е солидаризирал с убедителните съображения на първостепенния съд защо са недостоверни и нелогични показанията на Б. от съдебната фаза, депозирани пред различни съдебни състави на Бургаския окръжен съд и СНС. Наред с това въззивната инстанция с основание се е доверила и на показанията на служителя под прикритие с идентификационен № 21, когото свид. Б. е възприела като клиент и пред когото е споделила, че работи за подс. И. и е разказала какви са уговорките между тях. В тази им част твърденията на служителя под прикритие безспорно са източник на производни доказателства, но позоваването на тях е допустимо, не само защото са спазени изискванията на чл. 172 и сл. от НПК и те са приобщени към доказателствената съвкупност по съответния процесуален ред, но и защото са послужили за проверка на първичните такива, съдържащи се в показанията на пострададалата.

Несъстоятелни са и доводите за вътрешна противоречивост на проверявания съдебен акт. Подс. И. не е бил оправдан от АСНС за участието си в организирана престъпна група, както твърди касаторът в жалбата. Както вече беше посочено, по това обвинение е налице влязло в сила определение за одобряване на споразумение. Оправдателната част на първоинстанционната присъда, утвърдена с въззивното решение, касае само и единствено квалифициращото обстоятелство по чл. 159г, пр. 2 от НК – деянието с пострадал М. Б. да е извършено в изпълнение решението на организирана престъпна група, а възприетата от съда фактология е съответна на правните му изводи. От една страна е прието за установено, че в инкриминирания период е съществувала организирана престъпна група с цел извършване на престъпления по чл. 159а от НК с ръководител подс. Г. и участници подс. И., В. Е. и И. З., за което в крайна сметка и Бургаският окръжен съд е одобрил споразумението по н. о. х. д. № 314/2009 год., а от друга – че подс. И. по своя собствена воля, неповлияна от участието му в групата, е мотивирал свид. Б. да проституира. Двете деяния имат различни фактически и правни параметри и могат да се осъществят отделно и независимо едно от друго. За съставомерността на деянието по чл. 321 от НК не е необходимо и задължително условие да са извършени вторичните престъпления, заради които е създадена групата, а извършването на престъпление от неин член, което е идентично по вид с престъпленията, към които е насочено съществуването и функционирането ѝ, не означава непременно, че деецът е действал в изпълнение на взетите от членовете ѝ решения.

При правилно установената фактическа обстановка въззивната инстанция е дала законосъобразна правна квалификация на деянието на подс. И.. По естеството си действията му по уговаряне със свид. Б. на условията, при които тя ще предоставя сексуални услуги срещу заплащане – вид на услугите, продължителност, размер на сумата, която следва да заплати клиентът, начинът ѝ на разпределяне между сводника и проститутката, както и организацията по придвижване до клиента представляват набиране по смисъла на чл. 159а, ал. 1 от НК. Тъй като те осъществяват състав на престъпление, не би могла да бъде удовлетворена претенцията за оправдаване на подсъдимия на основание чл. 354, ал. 1, т. 2 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК. Касационната инстанция може да упражни посоченото правомощие единствено в хипотезата на несъставомерно деяние.

Несподеляеми са и аргументите за явна несправедливост на наложеното наказание. Искането си за индивидуализацията му при условията на чл. 55 от НК му защитата основава на неразумната продължителност на наказателното производство. Този факт е бил съобразен още от първостепенния съд и именно той в качеството му на изключително смекчаващо обстоятелство е дал основание за определяне на наказание под най-ниския предел, предвиден в чл. 159а, ал. 1 от НК. От своя страна въззивната инстанция е констатирала, че СНС не е отчел изменението на цитираната разпоредба със ЗИДНК (ДВ, бр. 27/2009 год.) и не е приложил по-благоприятния за дееца закон, който предвижда по-нисък специален минимум на санкцията. Това е дало основание за намаляване на наложеното наказание от една година и шест месеца лишаване от свобода на десет месеца лишаване от свобода. Индивидуализация на наказанието под този размер обаче би бил проява на неоправдано снизхождение към подс. И., защото не би била съобразена с наличието на отегчаващи обстоятелства, които долу стоящите

инстанции са пропуснали да отбележат. Такова е на първо място обстоятелството, че наред с престъплението по настоящото дело И. е извършил и друго престъпно посегателство, отново насочено към сексуалната експлоатация на жени. Със същата насоченост е и фактът, че престъпната деятелност на подсъдимия е била средство за набавяне на средства за препитание. При наличието на тези обстоятелства налагането на наказание в размер, по-нисък от определения от АСНС, няма да способства за реализиране целите по чл. 36 от НК, а ще създаде у деца и у останалите членове на обществото чувство за безнаказаност.

С оглед изложеното касационната инстанция намира, че не са налице основания, изводими от материалите по делото да упражни правомощията си по чл. 354, ал. 1, т. 2, т. 4 и т. 5 от НПК по отношение осъждането на подс. И.. В тази част въззивното решение следва да бъде оставено в сила, като е необходимо изрично да се отбележи, че не съставлява процесуална пречка за това необходимостта от отмяната на съдебния акт в частта досежно подс. Г.. Това е така, защото връзка между деянията на двамата понастоящем не съществува, доколкото В. И. е бил оправдан още от първата инстанция по обвинението за извършване на престъплението по чл. 159а от НК в изпълнение решението на престъпната група и в тази част присъдата не е била атакувана с протест на прокурора.

Така мотивиран Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № 20/18. 06. 2018 год., постановено по в. н. о. х. д. № 292/2016 год. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд в частта му, с която подс. Д. И. Г. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 321 от НК.

ВРЪЩА делото в отменената му на Апелативния специализиран наказателен съд за ново разглеждане от друг съдебен състав от стадия на съдебно заседание.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в частта, с която подс. В. Щ. И. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 159а от НК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.